OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO
CHRISTINE STIX-HACKL
przedstawiona w dniu 14 kwietnia 2005 r. [1]

I — Wprowadzenie

1. W niniejszej skardze Komisja wnosi o stwierdzenie, że nie przewidując w prawie krajowym wymogu rejestracji dla przedsiębiorstw, które zwykle i stale zajmują się zbieraniem i transportowaniem własnych nieszkodliwych odpadów, oraz dla przedsiębiorstw, które zajmują się transportowaniem własnych niebezpiecznych odpadów w ilości nieprzekraczającej 30 kilogramów lub 30 litrów dziennie, Republika Włoska uchybiła swoim zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 12 dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów [2] w brzmieniu zmienionym dyrektywą Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r. [3].

2. W niniejszej sprawie powstaje przede wszystkim pytanie, w jakim stopniu przedsiębiorstwa, które zajmują się zbieraniem i transportowaniem własnych (niebezpiecznych lub nieszkodliwych) odpadów, traktować należy jak „przedsiębiorstwa, które zawodowo zajmują się zbieraniem lub transportowaniem odpadów" w rozumieniu art. 12 dyrektywy w sprawie odpadów w brzmieniu zmienionym i w związku z tym, czy należy poddać je wymogowi rejestracji.

II — Ramy prawne

A — *Uregulowania wspólnotowe*

3. Artykuł 12 dyrektywy w sprawie odpadów w zmienionym brzmieniu stanowi, co następuje:

„Przedsiębiorstwa lub zakłady, które zawodowo zajmują się zbieraniem lub transportowaniem odpadów lub organizujące unieszkodliwianie lub odzyskiwanie odpadów w imieniu innych podmiotów (sprze-

1 — Język oryginału: niemiecki.

2 — Dz.U. L 194, str. 39, zwana dalej „dyrektywą w sprawie odpadów", względnie „dyrektywą w sprawie odpadów w pierwotnym brzmieniu".

3 — Dz.U. L 78, str. 32, zwana dalej „dyrektywą zmieniającą dyrektywę w sprawie odpadów", odnośnie do brzmienia dyrektywy w sprawie odpadów zmienionego przez tę dyrektywę — „dyrektywą w sprawie odpadów w zmienionym brzmieniu".

dawcy, pośrednicy) i nie podlegające wymogowi uzyskania zezwolenia, rejestrowane są przez właściwe władze".

B — *Uregulowania krajowe*

4. Artykuł 30 ust. 4 decreto legislativo nr 22 z dnia 5 lutego 1997 r. w brzmieniu nadanym ustawą nr 426 z dnia 9 grudnia 1998 r. (rozporządzenie z mocą ustawy zwane dalej „decreto legislativo") stanowi, co następuje:

„Przedsiębiorstwa, które wykonują działalność zbierania i transportowania nieszkodliwych odpadów wytworzonych przez osoby trzecie oraz przedsiębiorstwa zbierające i transportujące odpady niebezpieczne, winny uzyskać wpis do rejestru [4], chyba że chodzi o transportowanie odpadów niebezpiecznych, których ilość nie przekracza 30 kilogramów dziennie lub 30 litrów dziennie, dokonywane przez producenta tych odpadów".

4 — Krajowy rejestr przedsiębiorstw świadczących usługi unieszkodliwiania odpadów.

III — Postępowanie poprzedzające wniesienie skargi i postępowanie przed Trybunałem

5. Będąc zdania, że art. 30 ust. 4 decreto legislativo jest niezgodny art. 12 dyrektywy w sprawie odpadów w brzmieniu zmienionym, w dniu 24 października 2001 r. Komisja wszczęła przeciwko Republice Włoskiej postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego w trybie art. 226 WE i wezwała ją do usunięcia uchybienia.

6. Pismem z dnia 27 lutego 2002 r. rząd włoski zakwestionowały wezwanie Komisji powołując się na opinię ministerstwa środowiska i ochrony terenu.

7. Ponieważ jednak Komisja trwała przy swoim stanowisku, w dniu 27 czerwca 2002 r. skierowała do rządu włoskiego uzasadnioną opinię, wyznaczając dwumiesięczny termin od daty jej doręczenia na zastosowanie się do niej.

8. Po tym, jak uzasadniona opinia pozostała bez odpowiedzi, pismem z dnia 17 czerwca 2003 r. Komisja wniosła niniejszą skargę, wpisaną do rejestru Trybunału w dniu 24 czerwca 2003 r.

9. Komisja wnosi o:

— stwierdzenie, że umożliwiając na podstawie art. 30 ust. 4 decreto legislativo nr 22 z dnia 5 lutego 1997 r. zmienionego ustawą nr 426 z dnia 9 grudnia 1998 r. przedsiębiorstwom zbieranie i transportowanie ich własnych nieszkodliwych odpadów jako zwykłej działalności, bez konieczności uzyskania wpisu w krajowym rejestrze przedsiębiorstw świadczących usługi unieszkodliwiania odpadów, jak również transportowanie ich własnych niebezpiecznych odpadów w ilości nie przekraczającej 30 kilogramów i 30 litrów dziennie, bez konieczności uzyskania wpisu we wspomnianym rejestrze, Republika Włoska uchybiła swoim zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 12 dyrektywy 75/442/EWG w sprawie odpadów w brzmieniu zmienionym dyrektywą 91/156/EWG;

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

IV — Ocena skargi

A — *Główne argumenty stron*

10. Komisja wywodzi, że na podstawie art. 12 dyrektywy w sprawie odpadów w zmienionym brzmieniu wszystkie przedsiębiorstwa, które zawodowo zajmują się zbieraniem i transportowaniem odpadów, niezależnie od tego czy są to odpady nie niebezpieczne czy niebezpieczne, są rejestrowane przez właściwe władze. Pojęcie przedsiębiorstw, które „zawodowo" zajmują się zbieraniem i transportowaniem odpadów, obejmuje przy tym zdaniem Komisji nie tylko przedsiębiorstwa, które wykonują tę działalność na rzecz osób trzecich, lecz również przedsiębiorstwa, które zbierają lub transportują własne odpady w formie działalności dodatkowej w ramach ich zwykłej działalności gospodarczej i uzyskują z tego tytułu korzyść ekonomiczną. To samo stwierdził Trybunał w uzasadnieniu postanowienia w sprawie C-311/99 [5].

11. Taka wykładnia jest zdaniem Komisji zgodna z systematyką i celami dyrektywy w sprawie odpadów w brzmieniu zmienionym, w szczególności konieczności umożliwienia monitorowania odpadów od momentu ich produkcji do ostatecznego usunięcia, jak zostało to zasygnalizowane w motywie dwunastym dyrektywy zmieniającej dyrektywę w sprawie odpadów. Ponieważ, jak twierdzi Komisja, wymóg rejestracji umożliwia to monitorowanie, pełne monitorowanie odpadów nie byłoby możliwe, gdyby przedsiębiorstwa, które zbierają i transportują własne odpady, zostały zwolnione z wymogu rejestracji określonego w art. 12 dyrektywy w sprawie odpadów w zmienionym brzmieniu.

12. W art. 30 decreto legislativo przewidziany został tymczasem jedynie wymóg

5 — Postanowienie Trybunału wydane na podstawie art. 104 ust. 3 regulaminu z dnia 29 maja 2001 r. w sprawie C-311/99 Caterino, dotychczas nieopublikowane w Zbiorze, pkt 25.

rejestracji przedsiębiorstw, które zbierają lub transportują odpady wytworzone przez osoby trzecie, co zdaniem Komisji nie odpowiada pojęciu przedsiębiorstw, które zajmują się zbieraniem i transportem odpadów „zawodowo" w rozumieniu art. 12 dyrektywy w sprawie odpadów w zmienionym brzmieniu.

13. W art. 12 nie zostało poza tym przewidziane żadne ograniczenie ilościowe, w związku z tym wynikający z art. 30 decreto legislativo wyjątek od obowiązku rejestracji dotyczący przedsiębiorstw, które transportują niebezpieczne odpady w ilości nie przekraczającej 30 kilogramów lub 30 litrów dziennie, jest zdaniem Komisji również niezgodny z dyrektywą w sprawie odpadów w zmienionym brzmieniu.

14. Rząd włoski podnosi, że żaden przepis prawa wspólnotowego nie przewiduje, by zbieranie i transportowanie odpadów miało następować za pośrednictwem podmiotów, będących osobami trzecimi w stosunku do producentów tych odpadów. Jego zdaniem decydujące jest zrealizowanie celu w postaci monitorowania cyklu odzyskiwania odpadów. Z dyrektywy wynika, że posiadacz odpadów jest odpowiedzialny za ich monitorowanie do momentu, w którym je usuwa w celu ich recyclingu, odzyskiwania lub unieszkodliwienia. Wymóg rejestracji określony w art. 12 dyrektywy w sprawie odpadów w zmienionym brzmieniu powinien w związku z tym, zdaniem rządu włoskiego, umożliwiać monitorowanie odpadów od momentu, gdy nie znajdują się one już w sferze odpowiedzialności producenta odpadów. Producent odpadów „usuwa" je dopiero z momentem dostarczenia ich przedsiębiorstwu, które przeprowadza odzyskanie lub unieszkodliwienie odpadów. Zdaniem rządu włoskiego do tego momentu, do którego odpady pozostają i tak w sferze jego odpowiedzialności, nie istnieje zatem obowiązek wpisu do rejestru przedsiębiorstwa produkującego odpady dla celów kontroli.

15. Zdaniem rządu włoskiego pojęcie „zawodowo" w art. 12 dyrektywy w sprawie odpadów w brzmieniu zmienionym służy z jednej strony podkreśleniu, że chodzi o działalność wykonywaną stale, z drugiej strony może ono być zrozumiane w ten sposób, że wspomniany przedsiębiorca musi dysponować konieczną wiedzą i doświadczeniem dla przeprowadzania tej działalności. Rząd włoski uważa, że przyjęcie interpretacji tego pojęcia przedstawionej przez Komisję skutkowałoby obowiązkiem rejestracji tysięcy przedsiębiorstw i czyniłoby wątpliwym możliwość ich kontrolowania przez władze. Transpozycja systemu monitorowania przewidzianego w dyrektywie w sprawie odpadów w zmienionym brzmieniu powinna w końcu uwzględniać niebezpieczeństwo i ilość odpadów.

B — *Ocena*

16. W odniesieniu do art. 30 ust. 4 decreto legislativo Komisja podnosi zarzut, że w przepisie tym w odniesieniu do przedsiębiorstw, które zbierają lub transportują własne odpady, wymóg rejestracji albo nie został przewidziany, co ma miejsce w sytuacji, gdy nie są to odpady niebezpieczne, albo, w przypadku odpadów niebezpiecznych, wymóg taki istnieje, ale jedynie po

przekroczeniu pewnej ilości (w tym wypadku 30 kilogramów lub 30 litrów dziennie).

17. W związku z tym w niniejszym postępowaniu powstaje pytanie, po pierwsze, czy na podstawie art. 12 dyrektywy w sprawie odpadów w zmienionym brzmieniu należy ustanowić wymóg rejestracji również dla przedsiębiorstw, które zbierają lub transportują własne odpady, a po drugie, czy w danym wypadku ten wymóg rejestracji — w każdym razie w odniesieniu do odpadów niebezpiecznych — może zostać poddany ograniczeniom ilościowym, co miało miejsce w niniejszym przypadku.

18. Po pierwsze, w przedmiocie pytania, czy przedsiębiorstwa, które zbierają lub transportują własne odpady, należą do zakresu zastosowania art. 12 dyrektywy w sprawie odpadów w zmienionym brzmieniu, należy stwierdzić, że ta dyrektywa zawiera bardziej jednoznaczne uregulowanie w odniesieniu do unieszkodliwiania i odzyskiwania własnych odpadów niż w odniesieniu do ich zbierania i transportowania.

19. I tak art. 8 dyrektywy w sprawie odpadów w zmienionym brzmieniu stanowi, że państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby każdy posiadacz odpadów, który nie przekazuje odpadów punktowi zbierania odpadów bądź przedsiębiorstwu, które wykonuje unieszkodliwianie lub odzyskiwanie odpadów, odzyskiwał lub unieszkodliwiał je na własną rękę zgodnie z przepisami tej dyrektywy. W myśl jedenastego motywu dyrektywy zmieniającej dyrektywę w sprawie odpadów przedsiębiorstwa samodzielnie przetwarzające odpady własne lub dokonujące ich odzysku mogą co prawda zostać zwolnione z obowiązku uzyskania zezwolenia, jeżeli zachowują wymogi ochrony środowiska naturalnego, jednak przedsiębiorstwa te należy w każdym razie poddać obowiązkowi rejestracji. Analogiczne postanowienie zawiera art. 11 ust. 1 i 2 dyrektywy w sprawie odpadów w zmienionym brzmieniu.

20. W dyrektywie w sprawie odpadów w zmienionym brzmieniu nie występuje natomiast żadne wyraźne odniesienie do przedsiębiorstw, które zbierają lub transportują własne odpady. W myśl dwunastego motywu dyrektywy zmieniającej dyrektywę w sprawie odpadów także „inne przedsiębiorstwa zajmujące się odpadami, takie jak punkty zbierania odpadów, przewoźnicy oraz pośrednicy handlowi" powinny podlegać wymogowi uzyskania zezwolenia lub rejestracji oraz odpowiedniej kontroli.

21. Artykuł 12 dyrektywy w sprawie odpadów w zmienionym brzmieniu formułuje zakres zastosowania wymogu uzyskania zezwolenia lub rejestracji w podobny sposób, to znaczy w odniesieniu do „przedsiębiorstw lub zakładów, które zawodowo zajmują się zbieraniem lub transportowaniem odpadów lub organizują unieszkodliwianie lub odzyskiwanie odpadów w imieniu innych podmiotów (sprzedawcy, pośrednicy)".

22. Biorąc pod uwagę wyłącznie brzmienie dwunastego motywu dyrektywy zmieniającej dyrektywę w sprawie odpadów oraz art. 12 dyrektywy w sprawie odpadów w zmienionym brzmieniu, po pierwsze, istnieją argumenty przemawiające za tym, że artykuł ten dotyczy jedynie przedsiębiorstw zajmujących się odpadami, punktów zbierania odpadów i przewoźników, a nie przedsiębiorstw, które zasadniczo prowadzą działalność w innej dziedzinie, dodatkowo jednak zajmują się zbieraniem lub transportowaniem własnych odpadów.

23. Podobnie jak Komisja jestem jednak zdania, że uwzględniając historię powstania, ewentualnie systematykę dyrektywy w sprawie odpadów, logiczne jest, aby art. 12 tej dyrektywy w zmienionym brzmieniu obejmował również przedsiębiorstwa, które zbierają lub transportują własne odpady.

24. Poza tym należy stwierdzić, że w pierwotnej wersji dyrektywy w sprawie odpadów istniało rozróżnienie pomiędzy dwiema grupami przedsiębiorstw, do których stosowały się odmienne wymogi związane z zapewnieniem ochrony środowiska.

25. Pierwsza grupa obejmowała przedsiębiorstwa „przetwarzające, magazynujące lub składujące odpady w imieniu osób trzecich". Przedsiębiorstw tych dotyczył wymóg uzyskania zezwolenia (art. 8 dyrektywy w sprawie odpadów w pierwotnym brzmieniu) i podlegały one okresowym kontrolom przez właściwe władze (art. 9 dyrektywy w sprawie odpadów w pierwotnym brzmieniu).

26. Druga grupa obejmowała „przedsiębiorstwa transportujące, zbierające, magazynujące, składujące lub przetwarzające własne odpady oraz przedsiębiorstwa, które zbierają lub transportują odpady w imieniu osób trzecich". Przedsiębiorstwa te były poddane zwykłemu „nadzorowi" przez właściwe władze (art. 10 dyrektywy w sprawie odpadów w pierwotnym brzmieniu).

27. Natomiast w dyrektywie w sprawie odpadów w zmienionym brzmieniu „nadzór" przez władze nie występuje już jako samodzielny środek.

28. Zamiast tego część przedsiębiorstw należących do drugiej z wymienionych grup — mianowicie te przedsiębiorstwa, które samodzielnie magazynują, składują lub przetwarzają własne odpady — należy do kategorii przedsiębiorstw objętej wymogiem uzyskania zezwolenia na podstawie art. 9 i 10 dyrektywy w sprawie odpadów w zmienionym brzmieniu, które to przedsiębiorstwa unieszkodliwiają lub odzyskują odpady lub też — pod warunkiem spełnienia określonych w art. 11 ust. 1 wymogów zwolnienia z obowiązku uzyskania zezwolenia — podlegają w każdym razie obowiązkowi rejestracji na podstawie ust. 2 tego artykułu.

29. Natomiast w odniesieniu do pozostałych przedsiębiorstw wymienionych w art. 10 dyrektywy w sprawie odpadów w pierwotnym brzmieniu, mianowicie przedsiębiorstw, które zbierają lub transportują odpady własne lub pochodzące od innych podmiotów, bezsporne jest, że obecnie przynajmniej te przedsiębiorstwa, które zbierają lub transportują odpady pochodzące od innych podmiotów, są objęte zakresem stosowania art. 12 dyrektywy w sprawie odpadów w zmienionym brzmieniu i w związku z tym podlegają wymogowi rejestracji, jeżeli nie są objęte wymogiem uzyskania zezwolenia.

30. Podsumowując, należy zatem stwierdzić, że przedsiębiorstwa podlegające nadzorowi właściwej władzy na podstawie art. 10 dyrektywy w sprawie odpadów w pierwotnym brzmieniu, które samodzielnie magazynują, składują lub przetwarzają własne odpady, oraz przedsiębiorstwa, które zbierają lub transportują odpady pochodzące od innych podmiotów, obecnie na podstawie dyrektywy w sprawie odpadów w zmienionym brzmieniu podlegają wymogowi uzyskania zezwolenia lub rejestracji i w związku z tym podlegają odpowiednim okresowym kontrolom właściwych władz na podstawie art. 13 tej dyrektywy.

31. Jest trudne do przyjęcia, że przedsiębiorstwa, które zbierają lub transportują własne odpady, powinny zostać wyłączone z zakresu stosowania wzmocnionej skuteczności nadzoru, wprowadzonej przez dyrektywę zmieniającą dyrektywę w sprawie odpadów, polegającej na tym, że zamiast zwykłego nadzoru przewidziany został wymóg uzyskania zezwolenia lub wymóg rejestracji i odpowiednie okresowe kontrole.

32. Przede wszystkim w dyrektywie w sprawie odpadów w zmienionym brzmieniu brak jest, z wyjątkiem art. 12, specyficznego środka kontroli, który zostałby przewidziany względem przedsiębiorstw, które zbierają lub transportują odpady. Jeżeli art. 12 należałoby rzeczywiście rozumieć w ten sposób, że nie znajduje on zastosowania w stosunku do przedsiębiorstw, które zbierają lub transportują własne odpady, dyrektywa zmieniająca dyrektywę w sprawie odpadów nie tylko nie wprowadzałaby w odniesieniu do nich podwyższonego poziomu ochrony i skuteczności kontroli, lecz powodowałaby nawet pogorszenie sytuacji, ponieważ dyrektywa w sprawie odpadów w pierwotnym brzmieniu przewidywała przynajmniej nadzór nad tymi przedsiębiorstwami wykonywany przez właściwe władze. Jak przedstawiła Komisja, tego rodzaju wykładnia stałaby ponadto w pewnego rodzaju sprzeczności z dwunastym motywem dyrektywy zmieniającej dyrektywę w sprawie odpadów, w którym powołano się na „umożliwienie monitorowania odpadów, od momentu ich produkcji do ostatecznego usunięcia".

33. Wbrew argumentowi rządu włoskiego, okoliczność, że przedsiębiorstwo, które zbiera lub transportuje własne odpady jako ich posiadacz i tak ponosi „odpowiedzialność" za własne odpady na podstawie art. 8 lub też art. 4 dyrektywy w sprawie odpadów w zmienionym brzmieniu, aż do momentu przekazania ich przedsiębiorstwu zajmującemu się unieszkodliwianiem lub odzyskiwaniem — obejmuje je zakaz niekontrolowanego unieszkodliwiania i obowiązek przekazania odpadów stosownemu przedsiębiorstwu — nie przemawia przeciwko temu, że w stosunku do tego przedsiębiorstwa obowiązuje wymóg rejestracji i kontroli na podstawie art. 12 i 13 tej dyrektywy. Ponadto na podstawie art. 4 i 8 dyrektywy w sprawie

odpadów w zmienionym brzmieniu ogólny zakaz niekontrolowanego unieszkodliwiania i nakaz odzyskiwania lub unieszkodliwiania odpadów na własną rękę zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy obowiązują również w stosunku do przedsiębiorstw, które odzyskują lub unieszkodliwiają własne odpady, a mimo to zgodnie z art. 9, 10 i 11 tej dyrektywy przedsiębiorstwa te podlegają wymogowi uzyskania zezwolenia i rejestracji oraz na podstawie art. 12 tej samej dyrektywy odpowiedniej okresowej kontroli.

34. W związku z tym dochodzę do wniosku, że na podstawie art. 12 dyrektywy w sprawie odpadów w zmienionym brzmieniu wymóg rejestracji należy wprowadzić zasadniczo również w stosunku do przedsiębiorstw, które zbierają lub transportują własne odpady, jeżeli nie są objęte wymogiem uzyskania zezwolenia.

35. Niejasne jest jednak, jakie znaczenie ma pojęcie „zawodowo" w art. 12 dyrektywy w sprawie odpadów w zmienionym brzmieniu.

36. Ponieważ, jak stwierdziłam, art. 12 dyrektywy w sprawie odpadów w zmienionym brzmieniu nie dotyczy jedynie przedsiębiorstw zajmujących się odpadami, takich jak punkty zbierania odpadów i przewoźnicy, lecz również przedsiębiorstw, które zasadniczo prowadzą działalność w innej dziedzinie, a jedynie w formie działalności dodatkowej zbierają lub transportują własne odpady, interpretowanie pojęcia zawodowego zajmowania się zbieraniem lub transportowaniem odpadów przede wszystkim pod względem ilościowym, czyli w rozumieniu gospodarczej korzyści lub dochodowości z perspektywy odnośnego przedsiębiorstwa, nie wydaje się słuszne.

37. Moim zdaniem dodatkowe określenie „zawodowo" zmierza raczej do pewnego rodzaju zawężenia w tym znaczeniu, że nie każde przedsiębiorstwo, w którym okazjonalnie, względnie wyjątkowo, powstają odpady, które przedsiębiorstwo to następnie samodzielnie transportuje do punktu zbierania, odzyskiwania lub unieszkodliwiania odpadów, podlega wymogowi rejestracji na podstawie art. 12 dyrektywy w sprawie odpadów w zmienionym brzmieniu, temu wymogowi podlegają natomiast przedsiębiorstwa, z których działalnością stale/zwykle, a więc praktycznie w związku z naturą tej działalności, wiąże się transport lub zbieranie własnych odpadów.

38. W związku z tym można przychylić się do zdania prezentowanego w głównych zarysach przez obydwie biorące udział w postępowaniu strony, zgodnie z którym dodatkowe określenie „zawodowo" wskazuje, że w przypadku zbierania lub transportowania odpadów powinno chodzić o działalność, którą przedsiębiorstwo wykonuje stale, względnie zwykle w ramach swojej właściwej działalności gospodarczej.

39. W przedmiocie wprowadzonego przez decreto legislativo ograniczenia ilościowego w postaci 30 kilogramów lub 30 litrów dziennie, związanego z wymogiem rejestracji przedsiębiorstw, które zbierają lub transportują własne niebezpieczne odpady, stwierdzić należy, że pojęcie „zawodowo" w art. 12 dyrektywy w sprawie odpadów w brzmieniu zmienionym jest co prawda nieprecyzyjne i pozostawia państwom członkowskim pewną swobodę uznania w ramach transpozycji. Ponieważ jednak pojęcie „zawodowo" nie odnosi się, jak wydaje się przyjmować rząd włoski, do dochodowości zbierania lub transportowania własnych odpadów, art. 12 nie daje moim zdaniem możliwości zasadniczego zwolnienia z obowiązku rejestracji przedsiębiorstw, które zbierają lub transportują własne niebezpieczne odpady w ilości nie przekraczającej 30 kilogramów lub 30 litrów dziennie.

40. Innymi słowy, przedsiębiorstwo, które zbiera lub transportuje do 30 kilogramów lub 30 litrów własnych niebezpiecznych odpadów dziennie, może być jak najbardziej uznane za przedsiębiorstwo, które wykonuje tę działalność jako zwykłą działalność w ramach swojej działalności gospodarczej.

41. Ponadto, jak przedstawiła Komisja, art. 12 dyrektywy w sprawie odpadów w zmienionym brzmieniu jest sformułowany bezwarunkowo i nie zawiera żadnej wskazówki co do tego, że wymóg rejestracji powinien obowiązywać dopiero od określonej minimalnej ilości. Rząd włoski nie wyjaśnił również bliżej, jakie motywy leżą u podstawy przyjęcia takiej minimalnej ilości.

42. W świetle powyższych wywodów należy w związku z tym stwierdzić, że decreto legislativo w zakresie, w jakim co do zasady zwalnia on z wymogu rejestracji przedsiębiorstwa, które zbierają lub transportują własne niebezpieczne odpady, stanowi uchybienie zobowiązaniom wynikającym z art. 12 dyrektywy w sprawie odpadów w zmienionym brzmieniu. Należy również stwierdzić, że decreto legislativo stoi w sprzeczności z tym artykułem w zakresie, w jakim zwalnia z wymogu rejestracji przedsiębiorstwa, które zbierają lub transportują własne niebezpieczne odpady w ilości nie przekraczającej 30 kilogramów lub 30 litrów dziennie.

43. W związku z tym skarga Komisji jest zasadna.

V — W przedmiocie kosztów

44. Zgodnie z art. 69 § 2 [regulaminu] kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Republika Włoska przegrała sprawę proponuję obciążenie jej kosztami postępowania.

VI — Wnioski

45. Uwzględniając powyższe, proponuję, by Trybunał:

— stwierdził, że umożliwiając na podstawie art. 30 ust. 4 decreto legislativo nr 22 z dnia 5 lutego 1997 r. zmienionego ustawą nr 426 z dnia 9 grudnia 1998 r. przedsiębiorstwom zbieranie i transportowanie ich własnych nieszkodliwych odpadów jako zwykłej działalności, bez konieczności uzyskania wpisu w krajowym rejestrze przedsiębiorstw świadczących usługi unieszkodliwiania odpadów, jak również transportowanie ich własnych niebezpiecznych odpadów w ilości nie przekraczającej 30 kilogramów lub 30 litrów dziennie, bez konieczności uzyskania wpisu we wspomnianym rejestrze, Republika Włoska uchybiła swoim zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 12 dyrektywy 75/442/EWG w sprawie odpadów w brzmieniu zmienionym dyrektywą 91/156/EWG;

— obciążył Republikę Włoską kosztami postępowania.